

Indledning

Det sidste årti i forrige århundrede lærte verden, at magthavere ikke har ret til at undertrykke befolkninger, at Verdenssamfundet ikke accepterer etniske udrensninger samt at staters suverænitet ikke står over hvert enkelt menneskes rettigheder. Det er Kosovo, Østtimor og Rwanda er alle eksempler på. Men tilbage står endnu den arabiske verden. Her opleves stadigvæk at diktatur og tradition står over individet, om end opfattelsen er under pres.

Indtil starten af det nye årtusinde var den arabiske verden meget sjældent på den internationale dagsorden. 60 års politik fra Europa og resten af Vesten tog udgangspunkt i et ønske om stabilitet i regionen, der efter Det Osmanniske Riges opløsning som følge af 1. Verdenskrig bestod af 29 samfund. Den Arabiske Verden led under hele Den Kolde Krig af Øst-Vest konflikten og op igennem 1990'erne var resten af verdens meget klare politik overfor regionen præget af netop ønsket om stabilitet og lave oliepriser.

På trods af utallige konflikter i Mellemøsten og den umådeligt store lidelse, som befolkningerne i de arabiske lande har været igennem, har Vesten ikke været optaget heraf.

Men hvor den arabiske verden var gemt væk i den internationale debat i sidste halvdel af det 20. århundrede, har denne del af verden været i Verdenssamfundets fokus i starten af det nye årtusinde. Siden terrorhandlingerne på USA i september 2001 har regionen ofte været kædet sammen med terrorismens uhyggelige ansigt. Men i løbet af de senere år, har også spørgsmålet om Mellemøsten og demokrati samt menneskerettigheder været debatteret. .

Det er en udvikling, DSU hilser velkommen.

Menneskerettigheder er universelle

For os er menneskerettighederne ikke begrænset til de, som tilfældigt er vokset op i den vestlige del af verden – men er gældende for alle individer på Jorden. Vores kamp for demokrati og menneskerettigheder handler ikke om, at vi skal have resten af verden til at indordne sig under vore værdier.

Derimod er formålet med vores insisteren på menneskerettighedernes universelle karakter at støtte mennesker, der er magtesløse i forhold til undertrykkelse, lidelse og manglende indflydelse på deres eget liv. Vores kamp for menneskerettighederne giver netop alle muligheden for at vælge sig fri af undertrykkelsen, diktaturets skræmmende styreform og undertrykkende traditioner.

Ingen har autoriteten til at bestemme, hvilken levevis mennesker bør have. Men menneskerettighedernes universelle karakter, har autoriteten til at sikre, at alle har muligheden og retten til at sige fra.

Den demokratiske styreform, der sikrer det enkelte menneske den størst mulige indflydelse på sit liv. Der har aldrig været menneskerettigheder i et land, uden at det har haft demokratisk styreform. DSU mener, at demokrati og menneskerettigheder er uadskillelige og gensidigt forstærkende. Derfor er menneskerettighederne og demokrati to begreber, der ikke lader sig skille.

De demokratiske vinde blæser også indefra i *alle* de arabiske samfund – fra Marokko i vest til Oman i øst. Diktaturer og totalitære regimer er under pres – særligt fra de yngre generationer, der er i klart overtal i den arabiske verden.

De arabiske samfund har i dag omkring 275 millioner mennesker. I løbet af ti år viser fremskrivninger, at indbyggertallet vil stige til over 400 millioner mennesker. En tredjedel af befolkningerne er under 25 år, og gentagne demonstrationer i hovedstæderne fra unge og studerende viser, at diktatorer over hele Mellemøsten ikke sidder så trygt i sædet, som de tidligere har gjort.

DSU mener at:

- ❖ demokrati & menneskerettighederne er universelle værdier
- ❖ ingen kultur, religion eller styreform har ret til at undertrykke disse værdier
- ❖ verdenssamfundet har en forpligtigelse til på fredelig vis at fremskynde demokratiske reformer i Mellemøsten

2. Ligestillingen er løsningen

Kendetegnende for nationer og regioner der igennem historien har oplevet økonomisk og samfundsmæssig fremgang og udvikling har været ligestilling mellem kønnene. I DSU mener vi, at det er hæmmende for et land eller en regions udvikling, hvis man stædigt vælger at undertrykke halvdelen af befolkningen og dermed afskærer samme andel af de menneskelige ressourcer, der findes i et samfund.

Samtidig mener DSU, at lige rettigheder for mænd og kvinder er en grundstøje i et demokratisk og frit samfund. Derfor bør der arbejdes mere for at opnå ligestilling og dermed opnå den udvikling som på nuværende tidspunkt mangler.

Et af 2015 målene i FNs Årtusindeerklæring omfattede, at ligestilling skal fremmes og kvinders rettigheder skal styrkes. DSU mener, at det er kritisabelt, at dette mål ikke er blevet tillagt større opmærksomhed end tilfældet har været. En af forudsætningerne for at udvikle demokrati, er netop lige rettigheder for alle, og dermed også mellem kønnene.

At holde kvinder hen i uvidenhed og nægte dem muligheden for at uddannelse er den bedste måde at holde halvdelen af en befolkning nede. DSU mener, at en af de bedste måder at opnå ligestilling på, er gennem uddannelse. For det er gennem uddannelse, at de rammer og traditioner, som førhen har hersket i mange arabiske kulturer brydes.

Uddannelse og ligestilling kræver dog en holdningsændring hos de mænd og fædre som reelt bestemmer, hvorvidt kvinderne må benytte sig af uddannelses tilbud eller ej. For at ændre dette kræves der fremtrædende kvindelige forbilleder samt en konsekvent og vedvarende indsats fra regeringens side for at bryde den både for samfundet i almindelighed og kvinder i særdeleshed skadelige tradition. De mest varige og markante ændringer som sker i et samfund er dem som kommer indefra.

DSU mener, at en anden vigtig forudsætning for ligestilling er retten til familieplanlægning. At kvinder selv kan bestemme over deres krop sænker den eksplosive befolkningstilvækst, skaber forbedrede sundheds- og uddannelsesvilkår for børnene og kan dermed være medvirkende til at få gang i økonomien og starte samfundsudviklingen i deres områder

Økonomisk ligestilling er et meget vigtigt element i kvindernes selvstændighedsprocessen og dermed ligestillingen. Kvinder skal i Mellemøsten økonomisk, arvemæssigt og ejendoms mæssigt ligestilles, da det sikrer muligheder for enker og unge kvinder uden børn til at forsøge sig selv og ikke være afhængig af deres omgivelser.

3. EU og Mellemøsten

Mens det tager 2 timer og 20 minutter at flyve fra Italiens hovedstad, Rom, til København tager der kun 1 time og 10 minutter at flyve fra Rom til eksempelvis hovedstaden i Tunesien, Tunis. På samme måde er afstanden meget kortere fra det sydlige Spanien eller Grækenland til mellemøstlige lande, end der er til nord Europa.

Det viser, at den arabiske verden er meget tættere på Europa og den Europæiske Union end vi normalt tænker over.

For DSU er der ingen tvivl om, at en fredelig og stabil udvikling i både Europa og Mellemøsten kræver, at de to regionerne knyttes tættere til hinanden – end tilfældet tidligere har været. Der er brug for, at EU handler hurtigt – og ikke blot lader status quo herske.

Europa har også et ansvar som en bæredygtig og stærk region. De progressive kræfter i Mellemøsten skal derfor ikke opleve at stå selv mod den førte politik. Her skal den Europæiske Union være sit ansvar bevidst og bidrage til så mange demokratiske reformer i regionen som muligt. Den arabiske verden er ekstremernes verden. Mens BNP pr. indbygger gennemsnitligt for alle de arabiske samfund er omkring 7.600 USD, dækker

det over golfstaters resultat på omkring 18.000 USD til nogle af de fattigste områder i verden med Sudan og Yemen i bunden med under et BNP pr. indbygger på 1.000 USD. Over en tredjedel i den arabiske verden kan ikke læse eller skrive og den gennemsnitlige levealder er væsentligt lavere end eksempelvis i Europa.

Med en sådan udvikling kombineret med en eksplosiv befolkningstilvækst, er fremtidige voldelige konflikter ikke fjerne med tilhørende menneskelig lidelse, armod og store flytningstrømme internt i den arabiske verden, med en stor destabiliserende indflydelse internt i den arabiske verden og ved Europas grænser til følge.

Nyt liv i Barcelona processen

Den europæiske politik overfor Mellemøsten er formuleret i den såkaldte Barcelona proces fra midten af 1990'erne. Ideen var, at Barcelona processen skulle være rammen for alle fremtidige samarbejdsaftaler mellem den arabiske verden og Europa.

DSU mener imidlertid ikke, at Barcelona processen er tilstrækkelig ambitiøs. Der er brug for en ny fælles politik mellem de arabiske samfund og EU.

Denne politik skal bygge på en strategi, hvor EU stiller investeringer, favorable handelsbetingelser og tættere samarbejder i udsigt, hvis de arabiske lande begynder at opfylde deres borgeres krav om øget demokratisering og økonomiske muligheder.

DSU kræver, at EU indskærper overfor de mellemøstlige regimer, at der skal foretages reelle og dybdegående reformer, før EU sætter ind med øgede investeringer. Vi må erkende, at forandring til det bedre, som udgangspunkt ikke kommer ved at EU pumper milliarder ind i de mellemøstlige lande uden forbehold. Forandringer kommer først når de landes statsoverhoved sætter vedvarende reformer, der sikrer demokrati og menneskerettigheder.

På den anden side skal den arabiske verden forpligtige sig til en liberalisering af de arabiske samfund, anerkende menneskerettighederne og starte en proces mod demokratiske frie valg.

Dialog om økonomi, politik og sikkerhed

Under Den Kolde Krig blev der oprettet forskellige sikkerhedspolitiske fora, hvor NATO landene mødtes med repræsentanter for Warszawa pagt landene og diskuterede europæiske sikkerhedspolitiske udfordringer.

Denne type forum kunne med stor gevinst udbygges og overføres på forholdet mellem den arabiske verden og den Europæiske Union. DSU mener, at der er brug for et nyt forum der skal behandle emner af økonomisk, politisk og sikkerhedsmæssig karakter. Samtidig skal det nye forum fungere som en brobygger imellem de to regioner. Parallelt med oprettelsen af et

samarbejdsforum ønsker DSU, at der oprettes et center til at overvåge om samarbejdslandene opfylder de indgåede aftaler, men også mere generelt overholder menneskerettighederne, fremskynder økonomisk liberalisering og demokratiseringsprocessen. Et sådan center skal sikre, at de arabiske lande lever op til aftaler med EU, deres faktiske ansvar overfor deres borgere og ikke kun magthavernes forgodtbefindende.

De arabiske lande vil dermed have en mulighed for i fællesskab med EU at diskutere eksempelvis sikkerhedsmæssige problemstillinger, som i dag kun sjældent tages op.

Samtidig skal EU presse på for en afvikling af overgreb mod civile. Forrest i denne del af strategien er en afvæbning af de militante grupper på EU's terrorliste. Samtidig skal der fokus på afviklingen af Israels besættelse af Vestbredden, Marokkos besættelse af Vest-Sahara samt fokus på den manglende løsning på det kurdiske folks reelle krav om udvidet selvstyre og de palæstinensiske flygtnings forhold udenfor Palæstina.

Tyrkiet er en del af Europa

Tyrkiet står for Europas dør. Landet har søgt om at blive optaget i det europæiske fællesskab siden 1963. Den endegyldige afgørelse er næsten ligeså længe blevet udskudt. Det har i lang tid været EU's officielle politik, at når Tyrkiet opfylder de politiske og økonomiske krav, såsom overholdelse af menneskerettigheder, beskyttelse af mindretal og fungerende markedsøkonomi osv. dvs. når landet har opfyldt de så kaldte Københavnerkriterier kan en reel optagelse finde sted.

Debatten i Danmark og i resten af Europa omkring Tyrkiets optagelse i EU har været præget af stor skepsis. Argumenterne mod optagelsen har været mange og bl.a. været baseret på frygten for at 15 millioner tyrkiske muslimer vil strømme op over de europæiske landes grænser og forringe de Europæiske befolkningernes beskæftigelses-muligheder og levestandarder. Andre argumenter har gået på at Tyrkiet vil udvande EU og at EU vil gå økonomisk bankerot ved en optagelse af et så stort fattigt land.

Tyrkiet er en gevinst for Den Europæiske Union

Det argument der har fyldt mest i debatten har været argumentet om, at den tyrkiske kultur og religion ligger for langt fra den europæiske og at der ved en optagelse vil ske en snigende islamisering af Europa. I DSU mener vi at det er på tide at vi får vendt debatten fra at dreje sig om de negative konsekvenser af Tyrkiets medlemskab, og i stedet fokuserer på de gevinster et medlemskab vil give.

En første gevinst er at Tyrkiet udgør et stort og attraktivt marked som på længere sigt kan være med til at øge Europas chancer for at klare sig i konkurrencen med de øvrige regioner.

En anden gevinst er, at Tyrkiet om 10- 20 år kan være med til at sikre den nødvendige arbejdskraft i et Europa hvor der kommer flere og flere ældre. I dag er 30 pct. af Tyrkiets befolkning under 15 år og uddannelses niveauet er kraftigt stigende.

Den sidste og væsentligste gevinst knytter sig til den sikkerhedspolitiske udvikling.

Tyrkiet er en ideel bro mellem civilisationerne. EU vil ikke alene være med til at stabilisere Tyrkiet, men også sende et budskab til moderate og moderne politiske tænkende kræfter i mellemøsten om at EU ikke kun er en kristen klub og vigtigst at demokrati og islam ikke står i modsætning til hinanden. Dette budskab kan også ses som et afgørende bidrag i kampen mod terrorisme og derved fred og stabilitet i fremtiden.

En afvisning af et medlemskab af Tyrkiet i EU kan frygtes at være med til at styrke de kræfter i Tyrkiet, der søger bort fra Europa og mod den udemokratiske del af den arabiske verden.

Derfor mener DSU ikke, at der er nogen tvivl om at Tyrkiet skal optages så snart de opfylder Københavnerkriterierne.

DSU mener at:

- ❖ **Barcelona processen skal fornyes og sikre at:**
 - EU forpligtiger sig på at øge bistanden til den arabiske verden
 - EU forpligtiger sig på at øge investeringerne i den arabiske verden
 - EU presser på for et stop af militære overgreb i den arabiske verden
 - De arabiske samfund anerkender menneskerettighederne
 - De arabiske samfund starter en proces mod demokratiske frie valg
- ❖ Tyrkiet skal optages i den Europæiske Union
- ❖ EU allerede nu skal starte forhandlinger om et udvidet partnerskab med Tyrkiet
- ❖ EU skal lancere et nyt EU-Arabisk forum, der både skal have en politisk, økonomisk og sikkerhedspolitisk dimension

4. Terror & Sikkerhed

Terrorangrebene i New York, Madrid og London er alle blevet symboler på den vestlige verdens usikkerhed og sårbarhed. Risikoen for at blive ramt af en terroraktion er lille, men vi må ikke lukke øjnene for de følgevirkninger som kommer af trusselen om at blive offer for terror. Det skaber usikkerhed og utryghed i samfundet og kan i yderste konsekvens resultere i kollektiv panik. Vi vil ikke lade os styre af terrorens dagsorden, og derfor skal terroren bekæmpes ud fra fornuft og ikke frygt.

Det er fire år siden World Trade Center blev angrebet. Den vestlige verden satte alle sejl ind for at få fat på bagmændene bag disse angreb, og de har

siden tydeligt vist sig, at terrorismen er og bliver en u håndgribelig modstander. Terroristerne er ingen steder og samtidig alle steder, hvilket har efterladt os med meget få brugbare militære og juridiske instrumenter i kampen mod terror. Der må andre midler i brug. DSU mener, at den bløde sikkerhedspolitik skal opprioriteres.

Det står meget klart, at resultatet af de sidste 4 års "krig" er et mere fragmenteret terrornetværk, flere organisationer, et radikaliseret muslimsk miljø i Europa og øget inspiration for mindre terrorgrupper. Det må klart slås fast, at DSU er en utvetydig modstander af alle grupper, der søger deres mål opfyldt gennem vold på civile.

Desværre er der stater, der har brugt kampen mod terror til at undertrykke og bekæmpe politiske modstandere. Problemet er at der ikke er en klar definition på terrorisme, hvilket åbner op for tilfældig udpegning af terrorgrupper. Ved FN topmødet i september 2005 forsøgte FN's 170 medlemsstater, at nå til enighed om en fælles definition på terrorisme. Det lykkedes beklageligvis ikke. DSU mener, at en fælles definition for terrorisme er nødvendig.

Ingen frihedskamp kan legitimere brugen af vold mod civile. Ligeledes mener DSU, at diskussionen om "stats-terrorisme" er afsporet, da staters anvendelse af magt allerede er reguleret af gældende folkeret.

DSU mener at:

- ❖ En fælles international anerkendt definition på terrorisme er essentiel i kampen mod terror.
- ❖ En terrorismehandling er en aktion, der ved at dræbe eller skade civile, har til formål at øve indflydelse på forhold i samfundet.

Mellemøsten skal inddrages

Mellemøsten er en vital strategisk brik i kampen mod den internationale terrorisme. Selvom al terrorisme langt fra udspringer af mellemøsten, så er spændingerne i regionen en hovedfaktor i rekrutteringen af frivillige for sagen. Den øgede radikaliserings af mange muslimske miljøer har været med til at øge basen for rekruttering af nye medlemmer af terrororganisationer i og udenfor Mellemøsten. Deres brug af en fundamentalistisk og hadsk fortolkning af Islam er med til at skabe øgede modsætninger, ikke alene mellem den muslimske verden og den ikke muslimske verden, men også indenfor den muslimske verden. Det er DSUs klare holdning at kampen mod terror ses som en kamp mod fundamentalister og forbrydere. Det er ikke alene en kamp mod Islam. DSU mener, at det er af største vigtighed, at krigen mod terror ikke bliver opfattet som - eller udvikler sig til - en krig mod Islam.

Konflikterne i mellemøsten er med til at skabe spændingerne i regionen. Særligt spiller konflikten mellem Israel og Palæstina en central rolle i agitation

og rekruttering. Det gælder ligeledes for det anspændte forhold mellem Syrien og Libanon, de borgerkrigs-lignende tilstande i Irak, det Saudiske kongehus' forhold til USA osv. Det er bydende nødvendigt for at komme terroren til livs, at mange af regionens konflikter bliver afviklet. USA skal sammen med EU og FN spille en central rolle heri.

Styrk den bløde indsats

Ej heller må vi lukke øjnene for den massive økonomiske ulighed mellem vesten og den tredje verden, herunder de arabiske stater. Denne ulighed er ligeledes en central del af den offentlige opbakning til Osama Bin Laden, Zawahiri og de andre grupper.

DSU anser den "bløde" kamp mod terror for mindst ligeså vigtig, som den militære. Det er vigtigt at give befolkningerne i Mellemøsten mulighed for at vælge en anden udvej end terror via bedre levevilkår og mere uddannelse. Der er behov for en massiv bistandsforøgelse til området samtidig med en væsentlig forøgelse af den civilsamfundsopbyggende indsats. Her har det danske Arabiske Initiativ og det amerikanske Greater Middle-East Project tjent som gode eksempler.

Ligeledes mener DSU, at tilstedeværelsen af NGO'ere skal forøges væsentligt i regionen, samt at der arbejdes målrettet for at give et vesten et "new image". Her kan projekter som Voice of America, gjorde under den kolde krig, spille en rolle.

Brug pladsen i FNs Sikkerhedsråd!

Danmark sidder i perioden 2005-2006 i FN's Sikkerhedsråd. I denne rolle er det samtidig lykkedes for Danmark at sætte sig i formandsstolen i FN's Anti-terror Komité (CTC). Denne position skal udnyttes.

CTC er i dag udelukkende en enhed, der har til formål at monitorere medlemsstaternes opfyldelse af konventioner, formidle teknisk bistand til kampen mod terror, og smidiggøre regionalt samarbejde.

DSU mener, at Danmark som formand bør søge at styrke CTC rolle.

Et af de store problemer ved FN samarbejdet, og bestræbelserne på at få mellemøstlige stater til at efterleve resolutioner og krav fra det internationale samfund, er manglen på lighed og konsistens. Der skal sikres en lige og konsistent efterlevelse af FN resolutioner. Hvis Syrien og Yemen skal efterleve en resolution – så skal USA og Israel også. Kun ved en styrkelse af det internationale samfund kan vi legitimere krigen mod terror.

DSU mener at:

- ❖ Vesten skal forøge tilstedeværelsen af NGO'ere i regionen samt arbejde for "new image" for vesten a la Voice of America under Den kolde krig.
- ❖ Krig mod terror ikke er en krig mod Islam.
- ❖ FN bør iværksætte programmer på linje med det Arabiske Initiativ og Greater Middle-East Project.

- ❖ Danmark skal:
 - Forlænge og udbygge det Arabiske Initiativ.
 - Styrkelse af det internationale samfund. Sikre lige og konsistent efterlevelse af FN resolutioner.
 - Søge at styrke CTC's rolle.